

съ окови на нозе въ София бе откаранъ;
подиръ година чакъ, следъ въ ужаси прекаранъ
животъ по затвори, съ оскубана брада
се върна дома той. Но тази го беда
не стресна. Веренъ синъ застъпникъ на народа,
преди на Левски, днесъ на гордия Войвода
каменоградски той другаръ е най-любимъ.
Макаръ е страхъ и хилъ, а пламъ неугасимъ
все още пакъ гори въ недъгавото тело,
и на Войводата и словомъ и на дѣло
той десна е ръка. Живота бедовитъ
не засени со страхъ духътъ му упоритъ,
нито му чувствата неволи измениха. —
Той все си е такъвъ припрянъ на речъ и сприха,
и зарадъ препирня прѣвъ дава пей. Дозелъ
сега, че тоя смуть и глѣчъ се е подиелъ
за него, устни свиль, изви се къмъ другари
и зина съ гнявна речъ...

Но въече го преревари
Бенковски, нестѣрпалъ: „Когато е за шумъ
и пусти пререпирни... Ний, съ този наши умъ,
все ще се блъскаме тукъ още изъ мъглата!
Тозъ, онзи! Стига си халосвахте главата!
Каточели сме тукъ за тяхъ, а не за назъ
събрани? Отъ къде ви хвана тоя бесъ?
Русия, Сърбия! отъ чужди Прокопсия! —
Отъ трескавия церъ за треска. Нашта шия
подъ чуждъ, а техната лежи подъ свой хумоть...
Намясто препирни безмелни, безъ изходъ —
решете туй що ви предложихъ. Няма време
сега за препирни — ний все ще се ядеме,
а делото стои... Казахъ, а ще додамъ
сега и следнето! ний дойдохме отсамъ
место товарътъ да изкара, та беда
докарва